

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeck; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinnellozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leenwtje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graaf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmachine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 193. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De voetling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Grooteroer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE.

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr. 188

A. HANS

2e druk.

De sterkste Voetbalclub

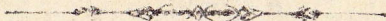
Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Tweede druk

Nr. 188.

A. HANS

De sterkste Voetbalclub

DE STERKSTE VOETBALCLUB.

— «O» —

I.

Een groepje jongens kwamen van Lier naar huis... De knapen woonden op 't dorp Heuvelgem. Ze hadden een voetbal wedstrijd bijgewoond... Jan Verbouwen had ze daartoe aangezet, omdat zijn broer die ook in de stad woonde, in den Lierschen Sportkring meespeelde.

En nu spraken de jongens over wat ze op het terrein gezien hadden. Ze kenden al de regels van 't spel, en ook de namen van de beste spelers uit 't land.

— We moesten een voetbalclub stichten, zei Jan Verboven, de zoon van den bakker.

— Ja, sprak Antoon Verbist, wiens vader landbouwer was. Dan kunnen we op onze weide spelen. 't Zal een goed veld zijn.

— Er zijn nog genoeg jongens, die gaarne mee zullen doen, hernam Jan Verboven.

Er werden namen genoemd. De knapen babbelden na nog drukker, want het plan won dadelijk ieders bijval.

— Welken naam zullen we aan den club geven ? vroeg Ferdinand Robbe, de jongen van den timmerman.

Die kwestie was niet gauw opgelost. Ieder had een voorstel : 't was van Racing, Daring, Sportclub... Een wat bleeke jongen, wel zindelijk, maar armoedig gekleed, Tist Walle, zei:

— Wat zoudt ge denken van den Heuvelgemschen Voetbalclub ?

— Ja, ja ! klonk het. Dat is een goede naam !

Alleen Felix Derom, pruilde. Hij was de zoon van den notaris en 't schoonst van allen gekleed. Zijn vader was burgemeester van het dorp en Felix meende daar door onder de jongens ook 't hooge woord te mogen voeren. Hij kon nu niet verdragen, dat Tist Walle, de zoon van een armen landarbeider, den naam van den club bedacht had.

— Heuvelgemschen Voetbalclub vind ik flauw, zei hij,

— We zijn toch jongens van Heuvelgem, merkte Tist op.

— 't Is een opperbeste naam, ge hebt gelijk Tist. sprak Jan Verboven.

— Ik vind het niet, wedervoer Felix Derom.

— We moeten een vergadering houden, hernoemde Jan Verboven. En daar kunnen we er over stemmen. Andere jongens kunnen er dan ook bij zijn !

— Wat naam zoudt gij dan willen, Felix ? vroeg Andries Luiten, wiens vader hovenier was bij notaris Derom.

— O, ik moet er nog eens over denken, antwoordde Felix. Ik zal het op de vergadering zeggen.

— We hebben geen voetbal, merkte Ferdinand Robbe op.

— O, we spelen eerst met een gewonen bal en leggen dan elke week iets uit voor een echten voetbal ! stelde Jan Verboven voor.

— Ik zal aan papa een voetbal vragen. Dien krijg ik dadelijk, beweerde Felix Derom. En ook een paar voetbalschoenen.

— En mogen we dan uw voetbal gebruiken ? vroeg Robbe.

— Ja.

— Ik vraag voetbalschoenen voor mijn feestdag, zei een andere jongen.

— Maar die kosten wel zeventig frank ! merkte Felix Derom op.

— Ik heb er in de stad van vijftig frank gezien, zei Antoon Verbist.

— Dat kunnen geen goede zijn meende Derom.

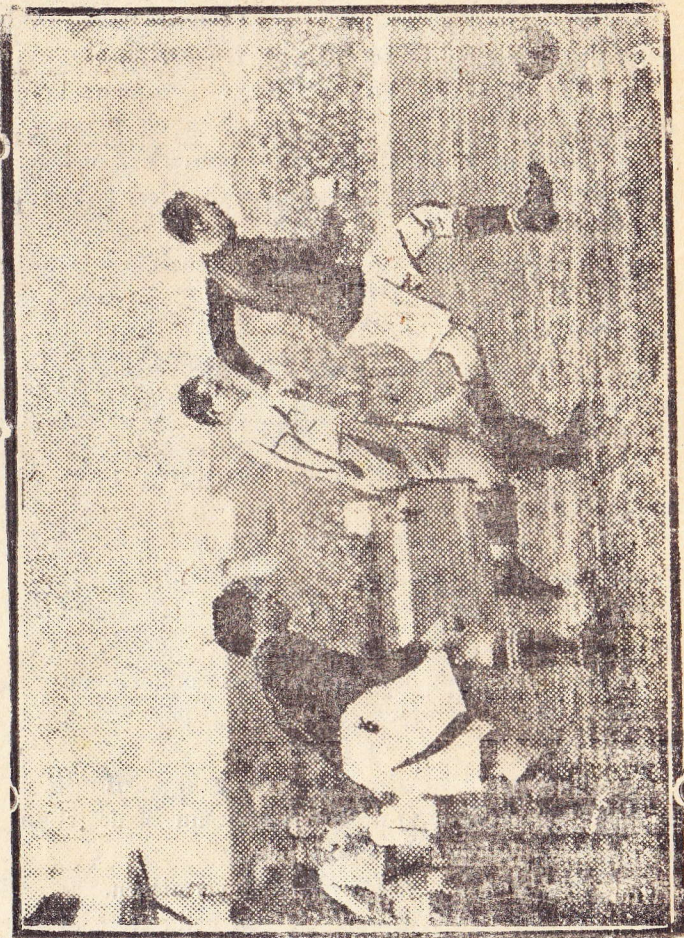
Jan Verboven vond het niet noodig over dit alles te twisten.

— Willen we morgen na schooltijd vergadering houden, sprak Jan Verboven. We kunnen nu in de schuur dan in het paviljoen bijeen komen.

Jan Verboven wilde alle gekibbel vermijden.

— O, laat ons dan morgen bij Felix vergaderen, zei Antoon Verbist.

Er werden andere punten besproken : welke kleuren

de club zou nemen, hoe men een vlag kon maken, de goals kon opstellen, en zoo meer.

De jongens waren nog druk over hun plannen aan 't praten, toen ze het dorp bereikten. Allen hadden honger en dus trokken ze gauw naar huis. Ze zouden elkaar immers den volgenden morgen aan school terug zien.

Tist Walle moest een anderen buitenweg op : hij woonde een eindje buiten 't dorp.

O, hij wilde ook gaarne in den Voetbalclub. Maar hij zou weinig geld kunnen uitleggen voor een voetbal. En aan voetbalschoenen van vijftig frank moest hij zeker niet denken. Zijn vader verdiende maar juist genoeg, om het groot gezin het allernoodigste te verschaffen. En moeder moest zeer zuinig leven om rond te komen. Er waren zes kinderen ! En daarvoor is heel wat noodig !

Tist bedacht zelfs, dat hij in de week met blokken aan de voeten zou moeten spelen. Hij zou van moeder dan zijn schoenen niet mogen aandoen : hij had er slechts een paar.

Tist kwam aan zijn woning, een klein, laag huis, maar dat bevallig in een groep boomen stond.

Vader Walle zat aan de deur zijn pijpje te rooken : het was eene nog schoone Septemberavond.

— Ha, Tist, zijt ge daar ? vroeg hij.

— O, vader, er was zoo veel volk in de stad.... En de Liersche Sportkring heeft gewonnen... die van Verboven...

— Zoo, zoo !

— Met 2--1. De andere heeft toch haar eer gered....

— Jongen, ik ken er weinig van.... Toen ik klein was bestond die voetballerij nog niet.

— Vader, we gaan ook een club vormen, hernam Tist.

En hij vertelde van de plannen.

Maar moeder riep haar jongen. Ze had boterhammen gesneden, want ze begreep wel dat Tist honger zou hebben.

Den volgende morgen hadden de grootere jongens het druk op het voetbalplein. Zij, die niet mee geweest waren naar Lier, hoorden nu, dat er een voetbalclub zou gesticht worden. En ze waren dadelijk gereed mee te doen. Jan Verboven telde ze : men was met zes en twintig. Zoo konden twee elftallen gevormd worden ; een zou scheidsrechter zijn ; en er bleven er drie als reserve over.

In de klas moest den meester dien ochtend veel jongens vermanen. Ze waren niet zoo aandachtig. Hij veraste zelfs Andries Luiten die een briefje overgaf aan Felix Derom. De onderwijzer las wat op het papiertje stond : « Ik zal voor uw naam stemmen ».

— Wat beteekent dat ? vroeg de meester.

En ja, nu moest Luiten vertellen, dat er een voetbalclub tot stand zou komen.

— Wel, zei de meester, ik vind dat heel goed, als ge in de school uw best doet. De voetbal buiten, niet waar ? Dan blijven we goede vrienden en ik zal gaarne eens naar uw spel komen zien.

Toen 't speeltijd was, zei Antoon Verbist tot Andries Luiten, :

— Ge zijt een mouwveger van Felix Derom.... Ge zult voor zijn naam stemmen, omdat ge wel eens in den hof van zijn vader moogt spelen. Hoe flauw ! En Felix heeft geen eens een naam.

Luiten antwoordde met een klets. Antoon Verbist liet zich niet slaan. De twee jongens paktten elkaar beet, maar de meester trok ze gauw van elkaar.

— Hij heeft eerst geslagen ! riep Verbist.

— Hij heeft me voor een mouwvager gescholden ! sprak Andries Luiten.

De onderwijzer onderzocht het gebeurde.

— Wat voor clubleden zijt gij beiden ! zei hij. Na al ruzie maken !

Hij plaatste de knapen tegen den muur.

Jan Verboven merkte, dat Felix Derom nog andere jongens overhaalde om te stemmen voor den naam, dien hij op de vergadering zou stellen. Verboven zei niets, maar vond het kinderachtig van den notariszoon.

Te vijf uur kwamen de jongens samen in het straatje achter den hof van het notarishuis. Het was een heele bende. Ze hadden haastig wezen eten.

Felix Derom opende het tuindeurtje.

— Komt binnen, zei hij, maar geen leven maken. Anders kunnen ze op het kantoor niet werken.

Hij leide het groepje op een rond paviljoen. De jongens stonden er tegen elkaar gedrumd. Felix Derom zat op een bank en gevoelde zich den baas nu.

— In onze schuur is er meer plaats, zei Verbist, die kwaad naar Luiten keek, welke ook half op de bank zat.

Derom deed, of hij Verbist's opmerking niet hoorde.

— We zullen de vergadering beginnen, sprak hij

Hij stelde zich zelf zoo'n beetje als voorzitter aan.

— We stichten dus een voetbalclub, vervolgde hij
Morgen brengt mijn papa uit de stad een voetbal mee.
Dien hebben we dan al. Nu moeten we eerst een bestuur kiezen : een voorzitter, een schrijver en een schatbewaarder.

— Ik weet een voorzitter, zei Andries Luiten. Ik vind, dat we daarvoor Felix moeten kiezen. Hij geeft den voetbal, die wel negentig frank kost, en we moeten daarvoor dus niet uitleggen.

— Ja, ja, Felix is de voorzitter ! riepen sommige jongens.

— Zoo gaat het niet eerlijk, beweerde Tist Walle
Hij stond heelemaal bij de deur op zijn grove klompen en in zijn gelapte kleeren. Maar hij kon die flemerij en het gekonkel niet verdragen.

— Felix geeft den voetbal ! schreeuwde Luiten.

— Jan Verboven heeft het gedacht gehad den club te stichten, antwoordde Tist Walle. En Robbe's vader wil de palen maken voor de goals. Er moet gestemd worden.

Felix Derom keek kwaad naar Tist Walle. Wat verbeelde die arme jongen zich ! Hij moest blij zijn, dat

hij in het paviljoen mocht komen en een notariszoon met hem in den club wilde zijn.

— Tist heeft gelijk... we moeten stemmen ! riep een andere jongen.

— Ja, ja, stemmen ! klonk het.

Er was dus oneenigheid.

— Laat ons toch geen ruzie maken, anders komt er niets van onzen club, zei Jan Verboven. Stemmen is 't eerlijkst. Ik heb briefjes gemaakt. En ieder moet op een briefje den naam zetten van wien hij als voorzitter wil.

Felix Derom moest wel toegeven. En de briefjes werden uitgedeeld.

Sommigen hadden een stukje potlood en we leenden 't elkaar. Eindelijk konden de briefjes afgelezen worden. Men hoorde de namen : Felix Derom en Jan Verboven.... Maar meer Jan Verboven dan Felix Derom.

De notariszoon zag rood van nijd. En ook Andries Luiten keek kwaad.

Jan Verboven had zestien stemmen en Felix Derom tien. Jan was dus als voorzitter gekozen.

Dat is de schuld van dien koewachter, dacht Felix.

Hij bedoelde Tist Walle, omdat deze dikwijls de koeien van boer Haazen hoedde.

Derom werd dan schrijver en Ferdinand Robbe schatbewaarder.

— Jan Verboven moet op een bank staan. Hij is voorzitter zei een jongen.

Verboven leidde nu de vergadering.

— We moeten een naam aan den club geven, zei hij. Er is een voorstel van Tist Walle : Heuvelgemsche Voetbalclub.

— Ik weet een anderen naam, sprak Felix Derom dadelijk. Racing Kempen.

— Wat beteekent Racing ? vroeg een jongen.

— Racing, dat is sport, antwoordde Derom. Ieder weet dat toch.

— 't Is zoo'n aardig woord.

— Wel, we zullen stemmen, besliste Verboren. Ieder schrijft op een briefje den naam dien hij verkiest.

't Was weer een tijd stil... En dan nam men de stemmen op. Men hoorde meer « Heuvelgemschen Voetbalclub » dan « Racing ».

Er waren zestien voor den eersten en tien voor den tweeden.

Felix Derom werd zoo rood als een haan.

— Ge spank met dien Tist Walle mee tegen mij ! riep hij. Zoo'n koewachter. Zijn vader is een schooier...

Ieder schrok van dien uitval. Tist Walle was wat bleek geworden... Hij drong driftig door de jongens. greep Derom bij de borst en riep :

— Wat durft gij van mijn vader te zeggen.. een schooier... een schooier...

En hij gaf Felix een stomp tegen den neus. Andries Luiten schopte naar Tist.

— Niet vechten, niet vechten ! riep Verboren, de voorzitter.

— Buiten ! schreeuwde Derom. En mijn voetbal krijgt ge niet....

— Flauwe vent ! riep Antoon Verbist. We moesten hier bijeenkomen, opdat gij baas zoudt kunnen spelen, hé ? En met uw voetbal zoudt ge heelemaal meester zijn ! Komt, jongens, bij ons in de schuur is er meer plaats.

— Maar van mijn vader zal hij geen kwaad meer spreken, zei Tist Walle. Er heeft er van ons nog nooit een gebedeld !

Derom voelde eens aan zijn neus en zweeg.

— Ja, naar Verbist ! klonk het nu.

En de meesten vertrokken. Er bleven er tien in het paviljoen....

De voetbalclub was nog niet gesticht. Jan Verboren vond het erg triestig, dat er ruzie ontstaan was. Hij wist, dat Derom gekonkeld had om aanhangers te winnen.

Boer Verbist zag de bende op zijn hoeve komen. Hij wist, dat de jongens een voetbalclub wilden stichten. Ze mochten in de schuur vergaderen. Hier was ruimte genoeg.

— Zeg gij nu, wat er moet gebeuren, sprak Tist Walle tot Jan Verboren.

— Een nieuwe kiezing antwoordde deze. Een kiezing voor het bestuur. We houden den naam niet waar ?

— Ja, ja ! klonk het.

— En we stellen een reglement op. Er zullen nog wel jongens bij ons komen, meende Verboren. In een club

moet niemand baas willen spelen, maar ieder zich eerlijk aan het reglement houden.

En in deze schuur werd de Heuvelgemsche Voetbalclub gesticht. Jan Verboven was voorzitter; Tist Walle schrijver, en Ferdinand Robbe schatbewaarder. Men koos wit en groen als kleuren; die stonden ook op het wapen van 't gemeentehuis. Nu ze zich nog moesten oefenen, konden onze sportvrienden wel met minder mannen optreden dan elftallen. En er was dadelijk geld bijeen om een gewonen, grooten bal te koopen.

— Op school geen ruzie maken, zei Jan Verboven. De meester merkte wel dat er verdeeldheid was. Hij zei echter nog niets.

's Dinsdags na schooltijd speelde de Heuvelgemschen Voetbalclub reeds. Robbe had van zijn vader vier palen gekregen voor de goals. En op boer Verbist's weide hadden de jongens een prachtig veld.

Felix Derom en Andries Luiten en nog drie jongens kwamen eens kijken. Ze begonnen spottend te lachen.

— Wat een voetbal! riep Derom. Schop hem niet kapot.... En zie eens naar Tist Walle op zijn blokken! Prachtige voetbalschoenen.

Zijn kamaraden lachten mee.

— Niets terug zeggen zei Jan Verboven. Dan hebben ze er geen plezier van! We spelen voort.

Tist Walle wilde den bal een trap geven, maar hij slibberde uit en viel achterover.

Derom en zijn vrienden bulderden van 't lachen.

— Hij is nog geen Seymaes! schreeuwde Felix, om

nog meer te spotten, want Seymaes was een flinke voetballer uit Lier, dien de jongens allen kenden.

Ge kunt van mij een paar oude schoenen krijgen, als ge ze schoon komt vragen! treiterde Derom voort.

Dat was voor Tist Walle te veel. In eens schoot hij naar Derom toe en schopte hem tegen de voeten, zoodat Felix omver tuimelde.

— Van Felix afblijven! gebood Luiten.

Felix krabbelde recht en liep een eind weg.

De vrienden van Tist kwamen toegesnel.

— Waarom komt gij hier ruzie maken? vroeg Jan Verboven. Als ge niet in onzen club wilt moet gij het weten.

De jongens dropen af. En de Heuvelgemsche Voetbalclub speelde voort.

's Anderdaags hoorden de jongens op school, dat Derom ook een club gesticht had: « Racing Kempen ». En hij had een echten voetbal. Hij droeg ook voetbalschoenen.

En de nieuwe vereeniging speelde op een weide, die aan den notaris toebehoorde.

De knecht van den notaris had de goals gemaakt. En omdat er daar een echten voetbal was, kwamen nog eenige jongens in Derom's club. Ze gingen niet meer naar school, maar waren te vijf uur klaar met hun werk.

De leden van Racing beweerden, dat zij de sterkste club waren, omdat ze een voetbal hadden. En ja, bij die groote jongens waren er twee die in de stad al bij een club waren geweest en er iets van kenden....

De Heuvelgemsche Voetbalclub zou lang moeten sparen om een duren voetbal te koopen.

II.

Nu was het geen weer om te voetballen. Elken dag regende het, en de weide lag onder water.

Robbe had de goals naar huis gehaald, vreezende dat ze anders wel zouden kunnen breken, want het waaide verschrikkelijk.

Eindelijk toch hield de regen op en verscheen weer de zon. De menschen waren dadelijk vroolijker gestemd.

Tist Walle was naar boer Haase geweest.... Hij kwam langs de beek, die over haar oevers stroomde. Het water had een snelle vaart. Plots bleef Tist verbaasd staan. Wat was dat daar, waar de beek onder den weg door een duiker vloeien moest.

Doch de duiker was ingezakt en de weg ook. Er lag daar een, diepe put. De kasseien zaten in een slijkmassa en het water drumde die al uit elkaar.

De weg was dus verbroken. Zelfs twee boomen hielden achterover, daar de beek de aarde rond hun wortels weg woelde.

Tist Walle keek naar het wild schouwspel. De zware regens en de gezwollen waterloop hadden die verwoesting veroorzaakt. En zeker was de gemetselde duiker in langen tijd niet meer nagezien.

Plots hoorde Tist een klappend geluid... Hij keek op. Ginds naderde in snelle vaart een motorfiets. De be-

stuurder reed zoo vlug dat een boer hem verschrikt rakeek. Op den duo-zetel zat een dame.

Tist Walle kreeg als een schok. Zoo die motorrijder niet gewaarschuwd werd, zou hij te laat bemerken, dat de weg boven de beek verzakt was en dan moest hij verongelukken.

De gedachte aan dit gevaar flitste den knaap door 't hoofd.

En Tist aarzelde niet. Hij liep den weg op, luid schreeuwend, en gebaren makend.

— Halt, halt ! riep hij.

De motorfietsier ontstelde. Hij wist niet wat er aan scheelde ; misschien vreesde hij dien jongen te zullen aanrijden. In elk geval remde hij geweldig. Een ijzer achteraan viel neer.

Op den glibberigen weg slobte de fiets en sloeg om. gelukkig toch niet te hard. De dame gilde. Ze lag in 't slijk. De heer was toch op zijn voeten terecht gekomen. Hij hielp zijn vrouw en riep tot Tist :

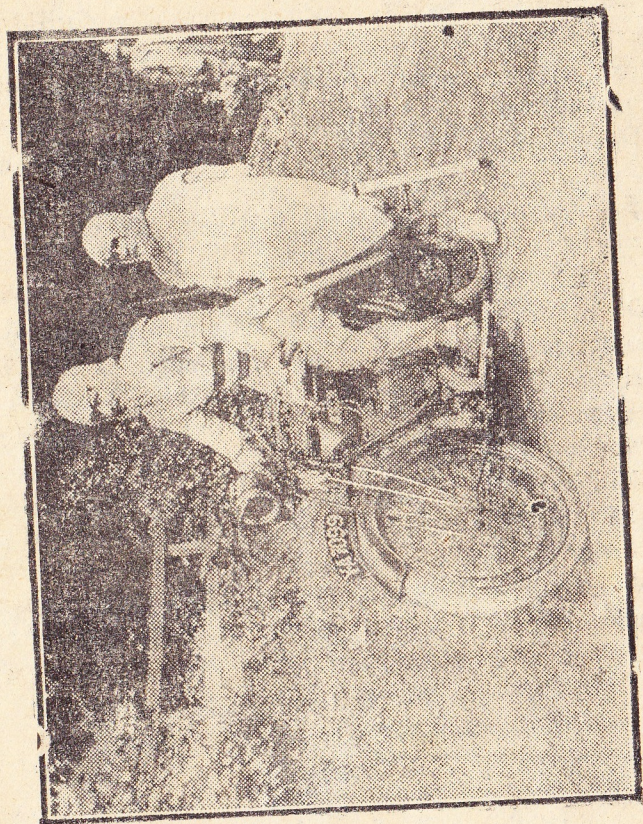
— Domme kinkel.... Kondt ge niet uit den weg gaan !

De dame schreide zenuwachtig.

— Mijnheer, ik moest u doen stoppen... Eenige meters verder is de weg heelemaal ingezakt. Ge zoudt in de beek gevallen zijn, sprak Tist Walle.

— Wat !

— Ja, de duiker is kapot door de overstroming. Ik hoorde u aankomen....

— Flinke jongen.... Ik ben eerst onrechtvaardig geweest....

Maar de heer scheen 't nog niet heel goed te begripen ; hij moest zich met zijn vrouw bemoeien.

Hij kreeg ze overeind, maar ze wankelde aan zijn arm.

— Is er hier een huis dichtbij ? vroeg de heer aan Tist.

— Ja.... 't onze.... Kom maar mee, mijnheer...

De boer, die de motorfiets nagekeken had, snelde toe. Tist vertelde hem, wat er gebeurd was.

— Jongen, dan hebt gij mijnheer en madame het leven gered, zei hij.

— Wilt ge mijn vrouw ook wat helpen ? vroeg de heer aan den boer.

Tusschen hen in strompelde de dame mee. Ze bedaarde wat, maar kloeg over pijn aan haar rechterschoet.

Gelukkig stond Walle's huisje dichtbij.

Tist's moeder keek vreemd op van dit onverwacht bezoek. Maar dadelijk bood ze de dame vader's rieten zetel aan. En ze hoorde met begrijpelijke fierheid, dat haar jongen zich zoo flink had gedragen.

De dame deed haar schoen en kous uit. De voet was blauw aan den enkel.

— Wat verstuikt, denk ik, zei vrouw Walle. Ik zal u een natten omslag bezorgen. Dat helpt wel...

Maar de heer achtte het best, den dokter te laten komen.

Tist liep er om. Hij kon dan tevens aan den veldwachter melden, wat er aan de beek was gebeurd. Er

moesten maatregelen genomen worden om ongelukken te voorkomen.

De dokter was gelukkig thuis en ging mee.

Hij onderzocht den voet.

— Ja, nog al erg verstuikt en mevrouw zal eenige dagen rust moeten nemen, zei hij.

In 't huisje was er geen plaats de mevrouw te logeeren. De dokter zou een rijtuig sturen, om de dame te halen. Er was te Heuvelgem een goed logement.

Intusschen ging de heer zijn motorfiets halen, die nog lag daar, waar ze gevallen was. Ze scheen niet beschadigd.

De heer wandelde even door tot aan de beek en toen begreep hij ten volle welk een grooten dienst Tist hem bewezen had.

Zonder de waarschuwing hadden de heer en de dame gewis het leven verloren. Of in elk geval zouden ze bij zulk een val erg gekwetst geworden zijn.

— En ik die den flinken knaap nog uitschold ! dacht de heer.

Maar dat had hij eigenlijk in zijn eersten schrik gedaan.

De heer reed naar het huisje. Hij dankte Tist hartelijk.

— Ik kom nog wel eens terug, beloofde hij, toen het rijtuig verscheen en de heer zijn vrouw hielp instappen. De dame hinkte op haar linkervoet.

De notaris, de immers burgemeester was, kwam met den veldwachter naar de beek kijken. Hij liet dadelijk

een afsluiting maken. 's Avonds zou er een roode lantaarn aan hangen.

Ook aan den overkant moest dat gebeuren. De veldwachter en Robbe's vader, de timmerman, voeren in een bootje over. Ze moesten hun best doen, om niet door den stroom meegesleurd te worden.

De burgemeester was naar het huisje van Walle gaan. Hij wist niet hoe leelijk zijn zoon had gehandeld jegens Tist. Hij kwam den knaap gelukwensen om zijn flink gedrag.

Tist was er wel een beetje verwonderd over. Iedereen zou toch voor zulk gevaar gewaarschuwd hebben.

Den volgenden dag op school, sprak de meester ook over het gebeurde. Hij hoopte dat ieder zoo veel overleg en tegenwoordigheid van geest zou toonen als Tist Walle.

Felix Derom en Andries Luiten keken strak voor zich. Ze waren jaloersch, omdat ieder op 't dorp en nu ook de meester met lof over Tist Walle sprak.

— Bah, zei Luiten, op het speelplein, al die drukte omdat Walle wat geroepen en geschreeuwd heeft. Ze doen net of hij dien heer en die dame uit de beek haalde !

— De voetballer op zijn blokken ! spotte Derom, bij zijn vrienden.

Terwijl Tist op school zat, kwam mijnheer Van Laar, zoo heette de motorfietser in het huisje van Walle.

Moeder was er met de kleinste kinderen alleen. Haar man dorschte nu bij boer Haaze.

— Ik zou uw jongen een geschenk willen geven, zei mijnheer Van Laar.

— Dat is niet noodig....

— Hij heeft ons voor een groot ongeluk behoed. Zeg me eens, waarmee zou ik hem plezier kunnen doen ?

— Wel, mijnheer... als ik dan toch moet antwoorden... hij droomde laatst luidop van een voetbal, maar misschien is zoo'n ding te duur.

— Wel neen ! Hij krijgt een voetbal, hoor ! Een flinke gast als hij, zal wel een goede sportman worden.

Mijnheer Van Laar bleef nog wat praten. Hij zag Tist over den weg komen en ging hem tegemoet.

— Dag Tist, zei hij. Ik moet u nog wat vragen... Verkoopen ze hier op het dorp-voetballen ?

— Neen, mijnheer... antwoordde Tist, die wat rood werd.

— Waar dan ?

— Te Lier..

— Wel, dan rijden we na schooltijd, om een voetbal voor u !

Tist's oogen blonken van vreugde... Een echte voetbal voor hem !

— Ge zit van achter op mijn motorfiets, hernam mijnheer Van Laar. Dat durft ge toch ?

— O, ja, mijnheer !

— Hoe laat is de school uit ?

— 't Is geen school van middag....

— O, 't is waar, 't is Donderdag. Dan kom ik u te twee uur afhalen !

— Mijnheer, hernam Tist, mag ik u nog wat vragen ?

— Zeker...

— Koop geen voetbal voor mij, maar liever een mantel voor moeder.... Die kost zeker niet meer. Moeder heeft van haar mantel kleedjes gemaakt voor mijn zusjes.

— Flink zoo, Tist ! zei de heer Van Laar. Uw moeder krijgt een mantel en gij een voetbal. Is 't zoo goed ?

— Maar mijnheer...

— Kom, ik ga nog even mee binnen...

En moeder Walle moest geld aannemen voor een neuen mantel.

Te twee uur hield de motorfiets stil voor het huisje. De kinderen kwamen zien, hoe Tist opsteeg.

Mijnheer Van Laar reed niet te snel. Hij zou voortaan voorzichtiger zijn. Om naar Lier te rijden moest men niet over de beek, waar nu een noodbrug gelegd werd, maar alleen voor voetgangers.

Wat waren mijnheer Van Laar en Tist gauw in de stad. De knaap wist, waar men voetballen verkocht. Hij mocht er een uitkiezen. Hij koos den grootsten toch niet.

Mijnheer Van Laar koos toen dien voor hem.

— En hebt ge voetbalschoenen ? vroeg hij aan de winkelierster.

— Ja, mijnheer....

— Laat er eens eenige zien, die voor mijn vriendje zouden passen.

Tist wist niet, wat hij hoorde. Schoenen ook ! Hij beefde van vreugde, toen hij een paar aandeed.

Veilig kwam hij met zijn schat thuis.

En toen moeder de schoenen en den bal gezien had, liep Tist naar Jan Verboren. En het duurde niet lang, of al de leden van den Heuvelgemschen Voetbalclub waren bijeen. Ze hadden nu ook een echten voetbal en probeerden hem eerst op het plein. Wat veerde hij goed ! En Tist was nu geen voetballer op klompen meer.

Andries Luiten had 't spel gezien en ging naar Felix Derom. Aan diens huis floot hij en Felix kwam aan de deur.

— Zeg, de mannen van Verboren hebben een voetbal.

— Dat kan niet. Ze hebben zoo veel nog niet kunnen sparen, beweerde Felix.

— Ik geloof, dat Tist Walle er een gekregen heeft van dien heer van den motor.

— Och, toe....

— En hij heeft voetbalschoenen aan ook !

— Gekregen of geschooid, dat is 't zelfde, oordeelde Felix.

Maar plots klonk een stem achter hem :

— Wat praat gij getweeën daar ?

Felix keerde zich verschrik om. Zijn vader was juist door de gang gekomen en had het gesprek gehoord.

— Andries, kom eens binnen, vervolgde de notaris.

Ik wil weten, waarom ge zoo leelijk over Tist Walle spreekt.

Andries stamelde wat, maar hij moest alles vertellen. De notaris vroeg altijd verder en verder. En zoo hoorde hij heel wat over de twee voetbalclubben.

— Felix, ik geloof, dat ge een leelijke rol hebt gespeeld, zei mijnheer Derom. Ge moest fier zijn Tist als vriend te hebben, in plaats van u zoo hoogmoedig aan te stellen.... Ik zal de zaak nog beter onderzoeken.

De notaris liet Jan Verboren bij zich komen en vernam nu de volle waarheid.

Toen Jan weer heen was bestrafte de notaris zijn zoon.

— Foei, zei hij, eerlijke en vlijtige menschen als de Walle's bespotten, omdat ze arm zijn ! Ik schaam me over u. En konkelen om baas te worden ! Ruzie stichten ! Als zoon van den burgemeester moest ge juist het voorbeeld geven van eendracht. Ge blijft voorloopig van uw voetbalclub thuis !

Dat was een harde slag voor Felix. Zijn club had hij den sterksten genoemd. En hij mocht niet meer spelen.

III.

Het was gaan vriezen en de weide lag nu weer droog. De Heuvelgemsche Voetbalclub speelde dat het een lust was. Tist's bal deed goeden dienst.

Maar Racing Kempen liet niet van zich hooren.

De notaris had eens met den onderwijzer gesproken.

Zeker en namiddag liet de onderwijzer heel de hoogste klassen blijven.

— Jongens, zei hij, ik moet eens met u spreken. Ik weet wel, wat er in den laatsten tijd gebeurd is. Er zijn hier twee voetbalclubben. Dat is niet erg.... Twee clubben kunnen wedijveren. Maar wat ik wel erg vind, is dat die twee clubben vijandig tegenover elkaar staan. Ik dacht, dat sportmannen vriendschappelijk, broederlijk en rechtschapen tegen elkaar moeten zijn. En ik ben overtuigd, dat de meesten van u zoo denken. En als de anderen naar hun geweten luisteren, zijn ze 't ook met ons eens.... Morgen is het Donderdag. Dan komen Racing Kempen en den Heuvelgemschen Voetbalclub samen op de weide van Verbist Ik zal er ook zijn en ben dan scheidsrechter..... De twee clubben spelen tegen elkaar. Zijn we het eens?

— Ja, ja, ja, meester! klonk het geestdriftig.

Felix Derom en Andries Luiten alleen wisten niet hoe zich te houden.

— Ge doet toch ook mee? vroeg de onderwijzer aan hen.

— Ja, meester, zei Luiten.

— Uw vader vindt het goed, hernam de meester tot Felix. De burgemeester geeft toestemming voor den wedstrijd. Dus morgen te twee uur. Ik zou voorstellen, dat Felix Derom en Tist Walle keepers zijn. Ge vormt zelf de elftallen, maar alleen kinderen van de school.

Wat werd er op straat druk gepraat! En zelfs de vaders en moeders spraken over den match.

't Was den volgenden dag gelukkig goed weer.

En vóór tweeën waren de voetbalmannen al op de weide. Er hingen een paar vlaggen.. En waarlijk er kwamen ook groote menschen afgezakt, om te kijken.

Daar verscheen de meester. 't Spel zou beginnen. De elftallen werden opgesteld. Er werd getost... Rating Kempen had 't voordeel van den wind.

En de wedstrijd begon. Wat weerden de jongens zich! 't Duurde lang eer er een goal werd gemaakt... en 't was door den Heuvelgemschen Voetbalclub. Daarmee trad de rust in.

In de tweede helft maakte Racing-Kempen ook een goal. De groepen stonden nu gelijk.

De menschen volgden in spanning den wedstrijd. Ook de notaris kwam eens kijken.

De tijd verstreek. De meester keek op zijn horloge.

Plots klonk uit al de omstaanders gejuich.. Jan Verbouwen maakte weer een goal. En de strijd eindigde met een overwinning van den Heuvelgemschen Voetbalclub 2--1.

De meester riep de elftallen rond zich. Ook de kijkers traden naderbij.

Jongens, ge hebt allen flink gespeeld, dat zal ieder getuigen, sprak de onderwijzer.

— Ja, ja! riepen de groote menschen.

— Bij een volgenden wedstrijd kan Racing overwinnen. En ge moet ook dikwijls met elkaar oefenen. Als er vriendschap heerscht, hebt ge dubbel genoeg.

De clubben waren nu verzoend. Den volgenden dag, toen de school uit was, ging Felix Derom alleen weg. En buiten 't dorp wachtte hij op Tist Walle. Felix werd rood.

— Tist, zei hij, ik heb toen leelijk gedaan. Willen we goede vrienden worden?

— Ja, Felix, antwoordde Tist, en ze gaven elkaar de hand.

Bij een nieuwen wedstrijd behaalde Racing de overwinning.

En nadien speelden de groepen dikwijls. En 't was moeilijk te zeggen welke de sterkste club was.

De groote menschen van Heuvelgem kwamen dikwijls kijken. En de burgemeester liet voor de voetballers een flink veld in richten. Later kwamen er clubs van elders spelen. Dan was heel Heuvelgem in spanning. En de uitslag werd in de gazetten en sportbladen vermeld.

De goede eendracht bleef bestaan. Dat moet bij sport zoo zijn.

EINDE.

De Helden van de Birkenhead.

Niet alleen op het slagveld worden soldaten helden.

Nog niet zoo lang geleden voer de Engelsche stoomboot « De Birkenhead » naar Zuid-Afrika. Behalve de bemanning bevonden zich meer dan 400 Britsche soldaten aan boord, waarvan velen door vrouw en kinderen vergezeld waren, want niet om een oorlog te voeren, doch om 't garnizoen van eenige steden te versterken, reisden ze naar 't vreemde werelddeel. De vaart was zeer voorspoedig tot op de kust van Afrika, en nog dacht niemand aan gevaar, tot in zekeren nacht de boot tegen een rots stootte.

Er waren slechts weinige matrozen op het dek. De andere opvarenden lagen rustig te slapen, maar werden nu op vreeselijke wijze gewekt.

't Was de dood, die hen wakker riep... om de meesten dra voor eeuwig te doen inslapen. Allen snelden naar boven. Toch heerschte er geen paniek. De officieren gaven kalm hun bevelen... en de soldaten gehoorzaamden zoo stipt als stonden ze op een oefeningsplein en niet op 't dek van een zinkend vaartuig. Een deel der soldaten moest de matrozen aan de pompen bijstaan, anderen werd geboden de paarden over boord te jagen, om het schip te verlichten en dus langer drijvende te houden.

Wat ging er wel in die soldatenharten om, toen ze met geweld de steigerende, angstig hinnikende paarden van het schip af moesten stooten, en ze het geplons beneden hen en 't angstig gehinnik hoorden?

Maar het water stroomde met kracht in 't ruim. De Birkenhead was verloren...

— De booten uit! klonk het dof, maar toch vastberaden. En wat men genoemd heeft « de wet der zee » werd natuurlijk ook hier gevolgd, vrouw en kinderen het eerst!

De zee was onstuimig. Voor een stoomer als de Birkenhead was ze niet gevaarlijk, voor reddingsloepen echter wel! Een groote en twee kleine booten werden met vrouwen en kinderen gevuld.

Kalm, maar toch vlug dreven de soldaten er hun geliefden in... tijd voor een lang afscheid was er niet... hoogstens voor een kort vaarwel.

De booten daalden naar beneden en voeren heen.

Twee andere booten werden vernield... De vrouwen en kinderen waren wel weg, maar de mannen zagen hun reddingsmiddelen verbrijzeld.

De officieren bevolen hun soldaten in rang te staan, en niemand was ongehoorzaam.

De kapitein van het vaartuig riep:

— Springt over boord en zwemt naar de booten!

De kolonel echter begreep, dat dan de sloepen in groot gevaar zouden verkeerden. Want, zoo drenkelingen uit zucht tot zelfbehoud zich aan de booten vastklem-

den en deze door den te zwaren last deden kantelen?

En de overste zei dit tot zijn mannen en wees op den toestand van vrouwen en kinderen, die nu toch veilig waren.

En de soldaten begrepen het: ja, nu waren ze kloek... maar als ze in het water spartelden en worstelden met den dood... als ze niet meer samen in rang stonden, elkander bemoedigen konden, als ze niet meer verkeerden onder den invloed hunner oversten... zouden er dan geen zwakken zijn, die laf konden worden en vrouwen en kinderen voor eigen levensbehoud offerden?

Ze begrepen het... staarden naar de wegvarende booten en jubelden, omdat vrouwen en kinderen veilig waren!

Het wrak zonk dieper...

De soldaten van de Birkenhead bleven in rang.

De trompetter blies een marsch...

De golven rolden over het dek, bespoelden de voeten, en hun geruisch was als een lijkgang.

Maar de soldaten wankelden niet. Sommige stonden hand in hand, anderen bogen het hoofd, peinzend aan wat ze achterlaten moesten, vrouw en kinderen, een bejaarden vader, een oude moeder. Maar niemand kloeg, niemand verhief zijn stem... Men hoorde niets dan 't geruisch der golven die hooger stegen... rezen tot de knieën... het middel, de borst, doch de Britten bleven in rang en staarden moedig den dood tegen en nog klonk

t geschal van den koenen trompetter.

Het vaartuig kraakte, het voorschip zonk... nog een hevige golfslag en het wrak was verbrijzeld.

Meer dan vier honderd jonge mannen worstelden met de zee...

Enkele konden zich aan wrakhout vastklemmen en hadden kracht genoeg, om tot aan den volgenden morgen drijvende te blijven; toen werden ze opgepikt door een voorbijvarend schip, dat ook de vrouwen en kinderen, die de kust nog niet hadden kunnen bereiken, aan boord nam.

En van die weinige overlevenden weten we, hoe de helden der Birkenhead hun plicht tegenover vrouwen en kinderen vervulden. Soldaten waren ze.... en toch helden zonder zwaard!
